

РЕШЕНИЕ

№ 1124

гр. Пазарджик, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветанка Вълчева

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
като разгледа докладваното от Цветанка Вълчева Гражданско дело №
20225220102580 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Подадена е искова молба от адв.В. Н., пълномощник на "ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ" ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6 и съдебен адрес: гр.София, ул.„Шандор Петьофи“ №10 против Г. А. Г., с ЕГН *****, с адрес: с.В., ул.„*****, в която ищецът, чрез пълномощника си, твърди, че на 20.09.2019г. между Г. А. Г. и „Теленор България“ ЕАД, понастоящем „Йеттел България“ ЕАД, е сключен Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***** за срок от 24 месеца с абонаментен план „Тотал+ с неограничени нац. мин. и изх. роуминг в зона ЕС“, месечен абонамент за първоначалния срок на договора в размер на 35,99 лева и в размер на 39,99 лева, след изтичане на първоначалния срок на договора. Твърди, че Г. не изпълнил задълженията си по договора в общ размер 97,15 лв., представляващи неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 25.10.2019г. - 24.12.2019г. Вследствие на неизпълнението и съгласно т.11 от договора, мобилният оператор начислил неустойка в размер на 110,58 лв., която не надвишавала три месечни абонаментни такси и е начислена във фактура №7301052788/25.02.2020г.

Твърди, че на същата дата - 20.09.2019г. и по повод горепосочения Договор с предпочетен номер +*****, мобилният оператор предоставил на Г. А. Г. устройство марка SAMSUNG Galaxy A20e 32GB Dual Black на преференциална цена, посочена в т.7 от договора. В същата точка е посочена и стандартната цена на устройството без абонамент и размерът на направената отстъпка. Твърди, че вследствие на неизпълнението по договора за мобилни услуги, Г. дължи сума в размер на 252,67 лв., начислена във фактура №7301052788/25.02.2020г., представляваща съразмерна част от направената отстъпка, като е взет предвид периодът, през който длъжникът е изпълнявал задълженията си по договора.

Твърди, че горепосочените задължения са индивидуализирани в следните фактури:

1.фактура №7296976218/25.11.2019г. за отчетен период 25.10.2019г. - 24.11.2019г., срок за плащане - 10.12.2019г., издадена за сумата от 57,82 лв., представляваща неплатени абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +*****. Сочи, че фактурата претендират в размер на 45,02 лв., поради извършено частично плащане в размер на 12,80 лв., което погасявало задължението за абонаментна такса и използвани услуги до претендирания размер;

2.фактура №7298315784/25.12.2019г. за отчетен период 25.11.2019г. – 24.12.2019г., срок за плащане - 09.01.2020г., издадена за сумата от 52.13 лв., представляваща неплатени абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +*****;

3.фактура №7301052788/25.02.2020г. за отчетен период 25.01.2020г. – 24.02.2020г., срок за плащане – 11.03.2020г., издадена за сумата от 363,25 лв., представляваща неплатени: 110,58 лв. - неустойка за предпочетен номер +*****; 252,67 лв. - сума за мобилно устройство за предпочетен номер +*****.

Посочва, че на 13.04.2022г. „Теленор България“ ЕАД, понастоящем „Йеттел България“ ЕАД, подало Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК до Районен съд - Пазарджик срещу Г. А. Г., в което се претендират: главница в размер на 460,40 лв. и законна лихва от подаване на заявлението до изплащане на вземането, като е образувано ч.гр.д. №1168/2022г. Издадена е заповед за изпълнение, връчена на длъжника,

съгласно разпоредбата на чл.47 ал.5 от ГПК. Предвид това, на основание чл.415 ал.1, т.2 от ГПК, за „Йеттел България“ ЕАД възникнал правен интерес от завеждането на установителен иск за вземанията на дружеството срещу него.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283 има следните вземания срещу Г. А. Г., а именно: суми в общ размер на 460,40 лв., представляващи неплатени месечни абонаментни такси и използвани услуги, неустойка и сума за мобилно устройство по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****; законна лихва от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК до окончателно изплащане на вземането;

Моли да бъде осъден Г. А. Г. да заплати сторените съдебно-деловодни разноски по ч.гр.д. №1168/2022г. и по настоящото производство.

Сочи банкова сметка.

Представя писмени доказателства. Прави искане за прилагане на заповедното производство.

С допълнителна молба, представена по делото, ищецът, чрез пълномощника си, е уточнил петитума на исковата молба, в следния смисъл: Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283 има следните вземания срещу Г. А. Г., а именно: сума в общ размер на 460,40 лв., представляваща неплатени: 97,15 лв. - неплатени абонаментни такси и използвани услуги за периода от 25.10.2019г. - 24.12.2019г. по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****; 110,58 лв. – неустойка по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****; 252,67 лв. - съразмерна част от направената от мобилния оператор отстъпка от цената на устройството SAMSUNG Galaxy A20e 32GB Dual Black без абонамент, посочена в т.7 от Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, като е взет предвид периодът, през който длъжникът е изпълнявал задълженията си по договора; законната лихва от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането.

В срока по чл.131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор на исковата молба от назначения особен представител на ответника, с който е взето становище, че оспорва претендираната от „Йеттел България“ ЕАД сума

в размер на 460.40 лв., индивидуализирана в следните фактури: фактура №7296976218/25.11.2019г. за отчетен период 25.10.2019г.-24.11.2019г. за сумата от 57.82 лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги; фактура №7298315784/25.12.2019г. за отчетен период 25.11.2019г.-24.12.2019г. за сумата от 52.13лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски; фактура №7301052788/25.02.2020г. за отчетен период 25.01.2020г.-24.02.2020г. за сумата от 363.25 лв., представляваща: 110 58 лв. - неустойка и 252.67 лв. - за мобилно устройство, както по основание, така и по размер.

Твърди, че изложените в исковата молба претенции са неясни. Не можело да се определи и да се направи категоричен извод как са формирани дължимите суми. Не е посочено каква е сумата за изговорени минути и съответно каква е била сумата за абонаментните такси. Не ставало ясно как са формирани претендираните суми за лизинговите вноски.

Твърди, че друго съществено нарушение е липсата на Покана за доброволно изпълнение на задължението, което е в пълно противоречие с чл.87 ал.1 от ЗЗД.

Сочи, че: „Когато длъжникът по един двустранен договор не изпълни задължението си поради причина, за която той отговаря, кредиторът може да развали договора, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането на срока ще смята договора за развален. Предупреждението трябва да се направи писмено, когато договорът е направен в писмена форма."

Възразява, че в договорите за предоставяне на мобилни услуги съществуват множество неравноправни клаузи. В чл.143 от Закона за защита на потребителя е посочено, че: „Неравноправна клауза е всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като: т.5 задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения, да заплати необосновано високо задължение или неустойка; т.9 налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора; т.18 не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора.

Счита, че в договора за предоставяне на мобилни услуги и договора за лизинг, както и в Общите условия съществуват така изброените неравноправни клаузи на т.5, 9 и 18 на чл.143 от ЗЗП.

Твърди, че потребителят не е имал възможност да се запознае с клаузите на договорите преди тяхното сключване, както и не е имал възможност да прецени техните икономически последици.

Посочва, че съгласно чл.146 ал.1 от ЗЗП, неравноправните клаузи са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Твърди, че в конкретния случай не можем да приемем, че са уговорени индивидуално, тъй като потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им и същите са сключени при наличието на Общи условия. Ако „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД твърдяло обратното, то дружеството следвало да докаже тези свои твърдения, съгласно чл.146 ал.4 от ЗЗП.

Сочи, че съгласно чл.147а от ЗЗП върху „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД лежи тежестта да докаже, че потребителят е приел Общите условия на договора, тъй като те биха обвързали същия само ако са му били предоставени и той се е съгласил с тях. В чл.147а ал.5 от ЗЗП: „...деклариране на получаването им от потребителя, включително в индивидуалните договори, не е доказателство за действителното приемане на Общите условия и получаване на екземпляр от тях.”

Тъй като това не е направено от ищеца в настоящото производство, счита, че направените от него твърдения и искания са необосновани, тъй като същите са недоказани и съответно недължими.

Сочи, че същевременно е последователна и практиката на Съда на ЕС по тълкуването и приложението на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, според която съдът е длъжен да следи служебно за наличието на неравноправни клаузи в потребителските договори, дори и такова възражение да не е било направено от потребителя.

Посочва, че съгласно константната съдебната практика, след момента на предсрочната изискуемост, се погасява задължението на потребителя по договора за потребителски кредит да заплаща уговорените възнаградителна лихва и такси, а се поражда задължение да заплати законната лихва за забава върху главното парично задължение. Този извод следва от тълкуването на

разпоредбата на чл.32 ал.1 ЗПК, който е приложимият закон, която разпоредба е аналогична на чл.70 ал.3 ЗЗД, според която ако дължимите лихви са били включени в главницата, неизтеклите лихви се приспадат, както и на разпоредбата на чл.33 ал.1 ЗПК, която указва последиците при забава на потребителя - в този случай кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, като размерът на обезщетението за забава е лимитиран до законната лихва - чл.33 ал.2 ЗПК.

В конкретния случай счита, че не се дължат и лихви за забава, тъй като лицето не е било уведомено по надлежния ред за предсрочната изискуемост на задължението си.

Твърди, че същевременно договорите за мобилни услуги и договорите за лизинг са сключени в противоречие с чл.10 и чл.11 от ЗПК.

Сочи, че съгласно чл.10 от ЗПК: ...“всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12...”.

Счита, че горесцитираните суми не са дължими, поради изтекла погасителна давност. Соци, че съгласно разпоредбата на чл.111, б.”в” от ЗЗД с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания.

Посочва, че в Тълкувателно решение №3/2011г. от 18.05.2012г. на ОСГТК на ВКС по въпроса за периодичните плащания: „Вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на чл.111, б.”в” от ЗЗД и за тях се прилага тригодишната давност.“ „Понятието „периодични плащания” по смисъла на чл.111, б.”в” от ЗЗД се характеризира с повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви.“

Моли съда да отхвърли, като необоснована и недоказана, както по основание, така и по размер, подадената исковата молба от „ЙЕТЕЛ БЪЛГАРИЯ” ЕАД.

В съдебно заседание, ищецът, чрез пълномощника си и с депозираното

по делото писмено становище поддържа предявения иск и моли съда да го уважи като основателен и доказан. Претендира разносните в заповедното и в исковото производство. Представя списък на същите по чл.80 от ГПК. Излага подробни доводи по същество.

Особеният представител на ответника оспорва иска като неоснователен и недоказан. Моли съда да го отхвърли, по съображенията, изложени в писмения отговор.

Съдът, като взе предвид твърденията на ищеца в исковата молба и възраженията на особения представител на ответника и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

На 15.04.2022г., ищцовото дружество е подало Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК срещу ответника в качеството му на длъжник, въз основа, на което е образувано ч.гр.дело №1168/2022г. по описа на Пазарджишкия районен съд. Същото е било уважено и Пазарджишкият районен съд е издал Заповед №669 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК на 19.04.2022г., с която е разпоредил ответникът-длъжник да заплати на ищеца-заявител и кредитор сумата от 460,40 лв., дължима по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, формирана, както следва: сума в общ размер на 97,15 лв., представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 25.10.2019г. - 24.12.2019г., неустойка в размер на 110,58 лв., която не надвишава тримесечни абонаментни такси; сума в размер на 252,67 лв., представляваща съразмерна част от направената отстъпка за предоставяне на устройство марка SAMSUNG Galaxy A20e 32GB Dual Black на преференциална цена, като е взет предвид периодът, през който длъжникът е изпълнявал задълженията си по договора, ведно със законна лихва за период от 15.04.2022г. до изплащане на вземането, както и държавна такса в размер на 25,00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 360,00 лева. Посочено е, че вземането произтича от неизпълнение по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****.

Заповедта за изпълнение на парично задължение е връчена на длъжника при условията на чл.47 ал.5 от ГПК, поради което на кредитора са дадени указания и срок за предявяване на установителен иск за вземането. В

законния едномесечен срок, дружеството-ищец е предявило настоящия установителен иск с правно основание чл.415 ал.1 от ГПК. В случая е налице идентичност на вземанията, предмет на заповедното производство и тези - предмет на настоящия установителен иск.

Поради това възраженията на особения представител на ответника за неяснота на исковите претенции се явяват неоснователни.

Предвид горното, съдът приема, че предявеният установителен иск е процесуално допустим и подлежи на разглеждане.

По съществото на иска, съдът счита следното:

От представените по делото и приети писмени доказателства се установява, че между ищцовото дружество /с предишно наименование „Теленор България“/ и ответникът Г. А. Г., на датата 20.09.2019г. е бил сключен Договор за мобилни услуги, съгласно който абонатът-ответникът е предпочел мобилен номер +***** с абонаментен план Тотал + с неограничени национални минути и изходящ роуминг в зона ЕС, за срок от 24 месеца - до 20.09.2021г., при месечен абонамент за първоначалния срок на договора в размер на 35,99 лева на месец и в размер на 39,99 лева на месец, след изтичане на първоначалния срок на договора.

На същата дата – 20.09.2019г. и във връзка със сключения Договор с предпочетен номер +*****, мобилният оператор е предоставил на ответника устройство марка SAMSUNG Galaxy A20e 32GB Dual Black на преференциална цена, посочена в т.7 от договора – от 169,99 лв. В същата точка е посочена и стандартната цена на устройството, в брой без абонамент – 529,90 лв. и направената отстъпка от стандартната цена – 359,91 лв.

Договорът за мобилни услуги е приложен по заповедното производство, присъединено към исковото производство. Същият е подписан от страните по него. Ответникът собственоръчно е изписал трите си имена и е положил подписи. Подписването на договора от страна на ответника не бе оспорено в хода на производството по делото. Следователно сключения между ищеца и ответника договор е валиден и е породил своето правно действие. Потреблението на ответника по договора за мобилни услуги е фактурирано под клиентския номер на абоната №006429045.

Със сключването на договора за мобилни услуги, абонатът-ответникът се е задължил да заплаща абонаментни такси за срок от 24 месеца, за което е

следвало да получава достъп до мобилната мрежа на ищеца.

Съгласно чл.26 от Общите условия на мобилния оператор, при ползване на услуги, чрез индивидуален договор, заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител - страна по договора бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми.

В т.5 от процесния договор за мобилни услуги е посочена датата на издаване на месечната фактура, а именно: на 25-ти всеки месец.

В срока на действието на процесния договор за мобилни услуги, ищецът е издал на ответника следните фактури:

- Фактура №7296976218/25.11.2019г. за отчетен период 25.10.2019г. - 24.11.2019г., със срок за плащане на задълженията по отчетния период - 10.12.2019г. Фактурата е издадена за сумата от 57,82 лв., представляваща неплатени абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +*****. Към фактурата е представено детайлно потребление на услугите, разходвани от абоната. С исковата молба ищецът претендира по тази фактура сумата в размер на 45,02 лв., като признава, че по нея има извършено частично плащане на сумата в размер на 12,80 лв., което погасявало задължението за абонаментна такса и използвани услуги до претендирания размер;

- Фактура №7298315784/25.12.2019г. за отчетен период 25.11.2019г. – 24.12.2019г., със срок за плащане на задълженията - 09.01.2020г. Фактурата е издадена за сумата от 52,13 лв., представляваща неплатени абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +*****. Към фактурата е представено детайлно потребление на услугите, разходвани от абоната;

- Фактура №7301052788/25.02.2020г. за отчетен период 25.01.2020г. – 24.02.2020г., със срок за плащане на задълженията – 11.03.2020г. Фактурата е издадена за сумата от 363,25 лв., представляваща неплатени: 110,58 лв. - неустойка за предпочетен номер +***** и 252,67 лв. - сума за мобилно устройство за предпочетен номер +*****.

Общият размер на потребените и фактурирани мобилни услуги по процесните фактури е 460,40 лв. Към фактурите има приложено извлечение-

детайлизирана справка от потреблението на ползвания номер.

Мобилният оператор, на основание чл.75 от договора за мобилни услуги и във връзка с чл.19б, б.в от Общите условия, е прекратил едностранно договора с ответника и е издал крайна фактура №7301052788/25.02.2020г., с начислена обща сума за плащане в размер на 460,40 лв. и със срок за плащане 11.03.2020г.

Съгласно т.27 от Общите условия на мобилния оператор, плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ.

Ответната страна не представи доказателства за плащане на дължимите суми по процесния договор и фактури. Не доказва наличието на други правопогасяващи или правоизключващи факти и обстоятелства.

По делото няма данни ответникът да е оспорил начислените му суми по процесните фактури по реда, предвиден в т.31 от Общите условия на мобилния оператор.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл.415 ал.1 от ГПК - за съществуващи вземания за неплатени абонаментни такси и използвани мобилни услуги по процесния договор за мобилни услуги, неустойка за предсрочното му прекратяване и за заплащане на част от цената на предоставено по договора мобилно устройство - е основателен и доказан.

Настоящият съдебен състав приема, че в конкретния случай са налице валидно възникнали и съществували облигационни отношения между ищеца - мобилен оператор и ответника - потребител /клиент/ по сключения помежду им договор за мобилни услуги. Договорът е подписан от страните по него - ищеца и ответника. Същият съдържа необходимите реквизити и договорените условия, посочени по-горе, като срок, описание на услугите, тарифен план. Освен това в договора за мобилни услуги е посочен конкретен номер, посредством който потребителят се идентифицира сред абонатите на ищеца. Посочена е предадената активна СИМ карта, която дава /осигурява/ достъп на потребителя до мрежата и услугите на мобилния оператор. С това ищецът е изпълнил задълженията си по договора. Предоставил му е и мобилното устройство, на договорената преференциална цена. Освен това ищецът е

издал на ответника фактури за месеците от процесния отчетен период. Ответникът от своя страна не е изпълнил своите задължения - за заплащане изцяло на дължимите месечни абонаментни такси и услуги, и цена на мобилното устройство по договора за мобилни услуги.

Предвид горепосоченото, съдът счита възраженията на особения представител на ответника за недействителност на процесния договор за мобилни услуги за неоснователни.

Счита, че за ищеца е възникнало правото на прекрати процесния договор едностранно. В случая предсрочното прекратяване на договора за мобилни услуги, сключен между ищеца /тогава с наименование „Теленор България“ ЕАД/ и ответника Г. А. Г. е настъпило по вина на ответника, поради изпадането му в забава. Преди прекратяването на договора, мобилният номер на ответника е бил включен в мрежата на мобилния оператор /с което последният е изпълнил договорните си задължения/ и съответно клиентът-ответникът е имал възможността да се ползва от всички предоставени му по договора услуги. Предоставено му е било и мобилното устройство, което той е могъл да ползва.

Размерът и основанието за възникване на задължението за неустойка за мобилния номер на ответника, при предсрочно прекратяване на договора, са уредени в Договора за мобилни услуги от 20.09.2019г.

В конкретния случай размерът на дължимата неустойка по процесния договор за мобилни услуги е определена в съответствие с условията на чл.1.2, във връзка с чл.1.1 от Спогодба от 11.01.2018г. между Комисия за защита на потребителите и „Теленор България“ ЕАД по гр.д. №15539/2014г. и гр.д. №16476/2014г. на Софийски градски съд, приложими при прекратяване на договори за мобилни услуги. Неустойката е съобразена и с т.11 от договора за мобилни услуги.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че процесните претендиращи вземания са съществуващи и изискуеми и че длъжникът-ответникът дължи заплащането на ищеца на претендираните суми.

Настоящият иск се счита за предявен на датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК - 15.04.2022г. Предявяването му е в рамките на тригодишния давностен срок, поради което възражението на особения представител на ответника, в писмения отговор, за изтекла погасителна

давност на вземанията, се явява неоснователно.

Затова исковите претенции като доказани и основателни ще следва да се уважат изцяло.

Предвид изхода на делото, ответникът дължи на ищеца разноски, както в заповедното, така и в исковото производство, в размер общо на 1210 лева, съгласно списъка на разноските по чл.80 от ГПК и приложените платежни документи.

По изложените съображения, ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

По иска на "ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ" ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.,„Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6 и съдебен адрес: гр.София, ул.,„Шандор Петъфи“ №10, чрез пълномощника адв.В. Н. против Г. А. Г., с ЕГН *****, с адрес: с.В., ул.“****”, с правно основание чл.415 ал.1 от ГПК: ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, че „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283 има следните вземания срещу Г. А. Г., а именно: сума в общ размер на 460,40 лв., представляваща неплатени: 97,15 лв. - неплатени абонаментни такси и използвани услуги за периода от 25.10.2019г. - 24.12.2019г. по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****; 110,58 лв. - неустойка по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****; 252,67 лв. - съразмерна част от направената от мобилния оператор отстъпка от цената на устройството SAMSUNG Galaxy A20e 32GB Dual Black без абонамент, посочена в т.7 от Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***** /като е взет предвид периодът, през който длъжникът е изпълнявал задълженията си по договора/; законната лихва от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК - 15.04.2022г. до окончателното изплащане на вземането, за които е издадена Заповед №669 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 19.04.2022г. по ч.гр.д. №1168/2022г. по описа на Районен съд-Пазарджик.

ОСЪЖДА Г. А. Г., с ЕГН *****, с адрес: с.В., ул.“***** да заплати на "ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ" ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и

адрес на управление: гр.София, ж.к.,„Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6
и съдебен адрес: гр.София, ул.,„Шандор Петьофи“ №10 разноси в
заповедното и в исковото производство в общ размер на 1210 лева.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пазарджишкия
Окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____